

ΡΟΜΗ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Όγδοον κι' είκοσον μετροῦντες χρόνον
ἐδρεῦμεν στήν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Χίλια κι' ἑννακόσα δεκατρία,
δραῖσις καὶ θερμὴ φιλοπατρία.

Ίούλιος δευτέρα κι' είκοστή,
χάσκει διπλωματία θαυμαστή.

Χίλια κι' ἑξήντα δύο καὶ διακόσα,
κι' ἡ πλάσις πάλιν σ' αἶμα κολυμβῶσα.

Κόσμου τρανὴ λαλῶ
λαλεῖ στὸν Βασιλεῖα.

Ξαναβοήθησε, Σταυρέ, τὸν πρῶτο καββαλάρη
σὰν τότε, ποῦ πολέμησε τοῦ Γούρκου τὸ φεγγάρι,
καὶ τὸν Σταυρὸ τῆς Βουλγαριᾶς νὰ καταπολεμήτη,
ἕναν ἀντίχριστο Σταυρὸ, ποῦ τρέφει μόνο μίση.

Ξαναβοήθησε, Σταυρέ, τὴν λατρευτὴ Κορῶνα
 ὅτ' ὁ νέον τὸν ἀγῶνα,
 κι' ἄς ραίνη Δόξα καὶ Τιμὴ
 μ' ὀνειρεντὰ λουλούδια,
 ἕναν Στρατό, ποῦ πολεμεῖ
 καὶ πέφτει μὲ τραγοῦδια.

Ἐσύ, Σταυρέ, βοήθησε τὸν Βασιλῆα μας πάλι,
 ποῦ σὰν Ὁρίων λαμπερὸς μὲς ὅτ' ὁ Στρατὸ προβάλλει.
 Δάφναις φυτρώσετε ξανά
 ἐκεῖ ποῦ θὰ πατήση,
 κι' ἄς τοῦ φωνάξουν Ὁσανὰ
 ὅτ' Ἀνατολὴ καὶ Δύσι.

Κτύπα τὴν ἄτιμη φυλὴ,
 τοῦ Κρούμου τὴν Ἀρκοῦδα,
 ποῦ τοὺς συμμάχους τῆς φιλεῖ
 μὲ φίλημα τοῦ Γιούδα.

Ἄς πέσουν ἄγρια σκυλιὰ
 καὶ λυσσασμένοι λύκοι...
 μὲ τὸ σπαθὶ σου, Βασιλῆα,
 ἢ μιλεῖ μιὰ Θεία Δίκη.

Κτύπα, κρυφὴ λαχτάρα μας, ἄστρο χρυσῶν ὀνείρων,
 καὶ τῶν βαρβάρων θάνατος ἄς εἶναι κάθε σφαῖρα
 ἐκδίκησης, ἐκδίκησης, αἶμα βοᾷ μαρτύρων, [σου...
 ἐκδίκησης, ἐκδίκησης, φωνάζει κι' ὁ πατέρας σου.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος, ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Α'.

Φ. — Βγάλε σοῦ λέω τὸ σπαθὶ καὶ τῶρ' ἀπὸ τῆ θήκη
 κι' ἐπῆραν τὴν Ἀγία Σοφία μὲς ὅτ' ἡ Θεσσαλονίκη.
 Τραγοῦδ' ὅτ' ἐπινίκια καὶ πάλι, πατριώτη,
 τραγοῦδ' ὅτ' ἐπινίκια μετὰ χρυσῶν λαβάρων,
 κι' ἐπῆραν τὴν Ἀγία Σοφία, τὴν Ἐκκλησίαν τὴν πρώτην,
 ὅπου ταβέρνα γίνετο στὰ χέρια τῶν Βουλγάρων.

Ὅτ' ἐπὶ τὴν τόση κοσμοχάλασι
 τὴν πῆραμε τὴν Ἐκκλησίαν,
 ποῦ φίλοι μας ἀδελφικοὶ
 ἔτρωγαν κι' ἐπιναν ἐκεῖ.

Πέταξε πάλι χαρωπὸς στὰ χόματά μας τᾶγ' αἶμα,
 τὴν πῆραμε τὴν Ἐκκλησίαν,
 ποῦ μὲ πολλὴ ξετσιπωσιά
 ἔπετοσαν οἱ βρωμάρηδες τὰ βρώμικ' ἀποφάγια.

Τὴν πῆραν τὴν Ἀγία Σοφία, ποῦ κόσμος τὴν γεραίρει
 κι' ἀντίχριστοι τὴν βρίζανε μὲ τὸν Σταυρὸ ὅτ' ὁ χέρι,
 κι' εἰκόνες ἐμολύνοντο μὲ τὰ σεμνά των ἄσματα,
 κι' ἐφρένιζαν κι' οὐρλιάζαν μὲ λύκων οὐρλιάσματα.

Τοὺς ἔδιωξαν, τοὺς ἔδιωξαν αὐτοὺς τοὺς βρωμοκχύ-
 λους
 καὶ μέσ' ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν ποῦχει μεγάλους θρούλους.
 Μέλπουν γλυκύμολποι χοροί,
 μέλπει μ' αὐτοὺς τὸ γένος,

καὶ μὲ τὴν λόγγη τὴν φρουρεῖ
 Στρατὸς στεφανωμένος.

Καὶ τώρα λάμπουν καθαρὰ
 προγονικὰ μας ἱερὰ
 καὶ πάγκαλα τεμένη.

Μέσ' ἀπὸ τόπους ἱερούς
 τοὺς ἔδιωξαν τοὺς μισαρούς,
 καὶ φεύγουν μεθυμένοι.

Φεύγουν μεθυμένοι
 σύμμαχοι ξακουσμένοι
 σ' Ἀνατολὴ καὶ Δύσι.

Πᾶνε χαμέν' οἱ κόποι,
 πάει τὸ χαροκόπι,
 τὸ ξεῦκι, τὸ μεθύσι.

Μία καλὴ φτυσιὰ
 δώστε τοὺς κατάρατους,
 ποῦ μὲς ὅτ' ἐκκλησιὰ
 ἔβγαζαν τῶν τερά τους.

Ἐδῶ κι' ἐκεῖ τρικλίζουν
 καὶ κλαῖνε κι' ὀλολύζουν
 πῶς βγήκαν ἀπ' ἐκεῖ
 φίλοι Βαλκανικοὶ.

Κι' ὁ Χεσαπῆφ ὁ γνωστὸς ἀπὸ πολλὰς ἡμέραις
 εἶχε τὸν νοῦ του, Περικλῆ, νὰ πάη γιὰ τῆς Σέρραις,
 κι' ἐκεῖνος, ὅπως φαίνεται, κατὰ λαβὴ τὰ σκούρα
 κι' ἐπῆρε τὰ βρεμμένα του καὶ τῶκοψε κουμποῦρα.

Κι' ὁ Χεσαπῆφ ἔφυγε μὲ τὰ γλαρὰ τὰ μάτια
 καὶ πάει στὰ κομμάτια.
 Κι' ἔπε' στοὺς στρατιώτας του καὶ στοὺς Κομηταί-
 [δες,
 ποῦ δροῦν μὲ δυναμίτιδες καὶ μὲ χειροβομβίδες:

Ἐγώ, παιδιά, θ' ἀναγκασθῶ ν' ἀλλάξω τὸν ἄερα,
 μὰ σεῖς καθήκον ἔχετε νὰ μέινει ἔδῳ πέρα.
 Ὅλην θάνατι καὶ γιὰ σᾶς ἡ θλίψις κι' ἡ πικρία,
 θάρος, παιδιά, κι' ὑπομονή,
 κι' ἡ Σαλονίκη θὰ γενῇ
 σὲ λίγο Βουλγαρία.

Ἐφυγε κι' ὁ Χεσαπῆφ, Στρατηγὸς καὶ διπλωμάτης
 καὶ ξυπνὸς ἀνοικτομάτης.
 Ἐφυγε κι' ὁ Χεσαπῆφ ὁ βαμμένος, ὁ γλυκὺς,
 κι' ὁλ' οἱ Θεσσαλονικεῖς
 τοῦ φωνάζουν: ὅτ' ὁ καλὸς,
 κι' ἔλα μας γιὰ τὸ γιὰ τὸ.

Φεύγεις φεύγεις ἀνεπλίστως, προσωπὶς χαριτωμένη,
 μὲ Στρατάρχον φορεσιά,
 κι' ἡ Θεσσαλονίκη μένει
 σὲ μιὰν ἄκρ' ἀπελπισία.

Ποῖος ἀσίκης σὰν καὶ σένα
 τώρα πᾶ θὰ περπατῇ
 μὲ μουστάκια ξεβαμμένα
 καὶ μὲ σπάθα δυνατή;

Χεσαπῆφ τὸ νομὰ σου
 καὶ γλυκὸ τὸ γέλασμά σου.
 Κατενόδιο, προσφιλή,
 τῆς μπογιάς μουστακαλῆ,
 Χεσαπῆφ παστρικέ,
 Χεσαπῆφ καὶ καί.

Εἶθε πάντα νὰ φυλάξης
 τὸ κλεινὸν ἀξίωμα σου,
 καὶ ποτὲ νὰ μὴν ἀλλάξης,
 Χεσαπῆφ, τὸ νομὰ σου.

Τὰ καλὰ μας τάδελάκια κλαῖνε παραπονεμένα
 κι' εἶναι πάντ' ἀδικημένα.

Ἄλλοι πάντα τὰ κτυποῦν, τοὺς χαλοῦν τὴν ἡσυχία,
 κι' ἀναγκάζονται κι' αὐτὰ νὰ ξεχνοῦν τὴν συμμαχία.

Ἄλλοι πάντα τὰναγκάζουν νὰ κατέλθουν εἰς ἀγῶνας
 καὶ νὰ ρίχνονται σ' ἐμάς,
 καὶ νὰ σπάζουν τὰς γραμμὰς
 καὶ τὰς οὐδετέρας ζώνας.

Τὰ χουσὰ μας ξανακλαῖνε,
 καὶ ὅτ' ὁ Χατζημῆσεφ λένε
 μιὰ καὶ δὴ νὰ σηκωθῇ.

Καὶ καθὼς ἐκεῖνος ξέρει
 ὅτ' ὁ εἰρηνικὸς Λεύτερη
 νὰ διαμαρτυρηθῇ.

Β.

Π. — Ἐμπρός... πόλεμος λοιπόν, πόλεμος μὲ τοὺς
 [Βουλγάρους,
 τοὺς συμμάχους μας ἐχθρούς, τοὺς ἀληθινούς βαρβάρους.
 Πόλεμος μὲ τὴν Ἀρκοῦδα,
 μὲ τὴν μαύρη καλιακούδα.

Πόλεμος μ' αὐτοὺς τοὺς φίλους,
 τοὺς φοιητοὺς ἱεροστέλους,
 ποῦ μολύνουν φανερὰ
 προπατόρων ἱερὰ.

Αὐτοὶ γιὰ τοὺς συμμάχους των τροχίζουν τὰ μαχαί-
 ρια των
 κι' ἔχουν κηλίδας αἵματος ἀδελφικοῦ τὰ χέρια των.
 Αὐτοὶ τῆς πολιτείας των πολῦ τιμὸν ἐφόδιον
 κρατοῦν μονάχα μάχισαν ἀνέρον σφαγῆς,
 καὶ προσκυνοῦντες εὐλαβῶς Κύριλλον καὶ Μεθόδιον
 μυρίας μηχανεύονται μεθόδους ἀρπαγῆς.

Σπαθὶ σὲ μακελλάρηδες,
 Χορσιπανοὺς ἀσπίλους,
 σπαθὶ τοῦ Ἀρκαυδιάρηδες
 καὶ στοὺς ἀγριοσκύλους.

Ὁ Βούλγαρος ἐπέρασε...κατάρα ξημερόνει...
 ὁ Βούλγαρος ἐπέρασε...χορτάρι δὲν φυτρώνει.
 Ὁ Βούλγαρος ἐπέρασε...καταστροφή μεγάλη...
 κλείστ' Ἐκκλησίαις καὶ Σχολεῖα
 προτοῦ γενῆτε μακελλεῖα,
 καὶ φεύγετ' ἐλευθερωτὰς παπάδες καὶ δασκάλοι.

Ὁ Βούλγαρος ἐπέρασε γιὰ ν' ἀπελευθερώσῃ,
 κι' ἀκούω θοῆγον τῆς Ραμᾶ
 κι' ὀλέθρου δαίμων ἐξορμᾷ
 τὰ πάντα νὰ σαρώσῃ.

Ὁ Βούλγαρος ἐπέρασε...παιδιὰ καὶ μάνναις κλαῖνε,
 κι' αὐτοὶ ποὺ ξεσκλαβώθηκαν ὀδύρονται καὶ λένε:
 ἀντὶ Σταυροῦ τῆς Βουλγαριᾶς
 καρφῶστε σὲ κοντάρι
 γιὰ σύμβολο τῆς Ἐλευθεριᾶς
 τοῦ Τούρκου τὸ φεγγάρι.

Ὁ σκυλοβούλγαρος περνᾷ...
 παιᾶνες καὶ χαραῖς,
 καὶ πέρνουν κάμπους καὶ βουνὰ
 παρθέναις λιγεραῖς.

Ὁ Βούλγαρος ἐπέρασε, μαύραις ὀχλαῖς σφυρίζουν
 καὶ πλημμυροῦν βρωμόμυιγαις κι' ὅλα τὰ μαγαρί-
 Ὁ Βούλγαρος ἐπέρασε καὶ ξεφωνίζουν τόσοι: [ζουν.
 ποῖος ἀπὸ τέτοιο λυτρωτὴ θάλῃ νὰ μᾶς γλυτώσῃ.

Ρασσοφοροῦν Σανδάσκηδες, λησταὶ Κομητατζήδες,
 Βουλγάραις' στὰ φουστάνια τῶν κρύβουν χειροβομ-
 βίδες,
 καὶ βλέπω γέροντες μαθητὰς καὶ σπουδαστὰς ἀκάκους
 μὲς' στὴν Θεσσαλονίκη
 νὰ κάνουν ἀποθήκη
 βομβῶν καὶ δυναμίτιδος τοῦς σχολικοὺς τῶν σάκκους.

Γενεὰ δικαιοσύνης, τιμημένη, σεβαστή,
 τοῦ πολιτισμοῦ καρκίνος,
 καὶ μακάριος ἐκεῖνος,
 ποῦ' στὸν λόγον τῆς τιμῆς τῆς παντελῶς δὲν ἀπιστεῖ.

Ὁ Βούλγαρος ἐπέρασε,
 ὁ Τάρταρος τὸν ἔερασε
 'στὸν κόσμον σὰν καὶ πρῶτα.

Τὰ πάντα καταισχύνονται
 καὶ μὲς' στὴν πλάσι χύνονται
 φαρμακωμένα χνῶτα.

Νέον ἱερὸν ἄγωνα, Φασουλῇ, ξανατραγοῦδα
 καὶ πελέκα τὴν Ἀρκοῦδα.

Τοῦ Σταυροῦ καὶ τῆς Πατρίδος ἃς διώξωμεν διώ-
 [κτας,
 ἃς κτυπήσωμεν τριδούλους, διφθερίας, σκυτοτρόκτας.

Μὲς' στοὺς βρόντους καὶ' στῆς φλόγες τοῦ πολέμου
 ποὺ πυριφλεγῆς σαλπίζει, [τοῦ μεγάλου,
 καὶ τὸ πῦρ τῆς Ἀγχιάλου
 μίσους πῦρ ἀναρριπίζει.

Ξετινάξετε, φωνάζω μὲ πολέμου νέον μένος,
 τῆς Ἀρκοῦδας τὴν προβιά,
 κι' ἀπὸ τούτης τὴν σκλαβιά
 ξεσκλαβώσετε τὸ γένος.

Κόσμος βαρυστενάζει...
 σπαθὶ' στὴ Βουλγαρία...
 ἐκδίκησιν φωνάζει
 αἰώνων ἱστορία.

Γ'

Φ.—Τῆς Σερβίας ὁ γενναῖος Καραγιώργεβιτς προ-
 κι' ἔχει τὸν Ἀλέξανδρό του βάλλει,
 καὶ τὸν Πούτνικ' στὸ πλευρὸ του...
 χαῖρε, Πέτρο, τοῦ φωνάζουν, χαῖρε τῆς Σερβίας Κρά-
 [λη.

Βλέπω νὰ ξαναφυτρώνουν τῆς Ἐλευθεριᾶς τὰ ρόδα
 μὲς' στὰ σπλάχνα νέας γῆς...
 κτύπα, Πούτνικ Βοεβόδα,
 δολοφόνους καὶ σφαγεῖς,
 κι' ἔλα κάνε τὸ καλπάκι τοῦ Σαβῶφ τοῦ τρομεροῦ
 κλωτσοσκοῦφι τοῦ καιροῦ.

Καὶ τῶν Μελανῶν ὀρέων
 ὁ σκηπτοῦχος ποιητῆς
 κατὰ τῶν Ἀρκουδιαρέων
 ἔρχεται συμμαχητής.

Κι' ὁ Δανῆλος τοῦ κτυπᾷ,
 καὶ σὲ τρόπαια νωπὰ
 στήν' ἡ Τσερναγόρα κι' ἄλλα
 πρὸ λαμπρὰ καὶ πρὸ μεγάλα.

Τὸ σπαθὶ τοῦ Κωνσταντίνου τὰ σπαθιά τῶν χαϊρετῶ
 καὶ σταυροῦνται μ' αὐτά.
 Παλαιοὶ Βουλγαροκτόνοι ζώνονται τὸ ξίφος τούτου
 καὶ τρυγῶν τοῦ βροντοῦν...
 τὰ τραγούδια τοῦ Στρατοῦ τοῦ
 'στῆς βρονταῖς τῶν ἀπαντοῦν.

Καὶ κτυπᾷ τὴν ἰσχυρὰ ἡμῶν
 νέους μαχητὰς ἀλκίμους
 νὰ κτυποῦν ἐχθροὺς ἀτίμους
 καὶ σιγὰματα τοῦ κόσμου.

Πάλι τὸ γένος μὲ Στρατοὺς ξυπνᾷ στεφανωμένους,
 δυὸ Κωνσταντῖνοι τοῦ γελοῦν μὲς' στὴν ἀφύπνισί του,
 ἐκεῖνος, ποῦ' δοξάστηκε μὲ τὴν Ταφὴ τοῦ Γένους,
 καὶ τοῦτος, ποῦ' δοξάστηκε μὲ τὴν Ἀνάστασί του.